

ГОСТЕНКА ОТЪ РОДНИЯ КРАЙ

Въ Китай, страната отъ кждето изгрѣва слънцето, край брѣга на жълтата рѣка Хоангхо, растѣше едно старо хилядогодишно дърво. Въ мрѣжата на тънкитѣ клончета

си бѣше свила гнѣздо една птичка съ чудно нашарени криле — китайски славей, птичката на слънцето, както я нарича народътъ. Сутринь тя чуруликаше и се кжпѣше въ росния листакъ, а щомъ се дигнѣше слънцето, затрептѣваше съ криле надъ самата рѣка Хоангхо. Летѣше надъ оризищата, които растѣха край брѣга и на изкуствени островчета въ самата рѣка, ловѣше мушици и ги носѣше на рожбитѣ си.

Веднажъ сладкопойната птица дигна своитѣ малки пилета и рече:

— Деца, решила съмъ да ви заведа по широката Божа земя — да видите свѣтъ, и хората да чуютъ вашитѣ чудни гласове. Кжде искате да идемъ?

— Въ Европа, — викнаха птичетата и заплѣскаха радостно съ крилцата си.

За да се прости съ вѣковното дърво, което закриляше гнѣздото ѝ, малката птичка се дигна надъ него, почна да лети и изпѣ най-хубавата си пѣсень. Сетне се спусна, докосна съ човка най-горното листо и изчурулика на китайски:

— Сбо-гомъ! Ниепак-щесе-вър-немъ!

Дълго летѣха крилатитѣ пжтници. Нощемъ тѣ спѣха въ бѣлия цвѣтъ на цвѣнали пролѣтни дървета, опоени отъ дѣха на милиони цвѣтя, а денемъ догонваха чернитѣ ластовички.